

■ Godena, Mueller ve Manu K.'nın Görüşlerinin Eleştirisi

■

■ WikiLeaks sitesinin ABD diplomatlarına ait çok sayıda belge ve yazışmayı yayınlamaya başlaması çeşitli yorum ve tepkilere konu oldu. Bunlar arasında en yaygın olanlarından biri, sitenin yöneticisi Julian Assange'in arkasında ABD ve/ ya da İsrail istihbaratının bulunduğu, bu belgelerin ABD ve İsrail'in çıkarlarını korumak, bu devletlerin stratejik ve taktiksel hedeflerini gerçekleştirmek için yayınlandığı görüşüydü. Bazıları da WikiLeaks belgelerinin içerik bakımından önemsiz ve değersiz olduğunu, bunlarda yazılanların zaten bilinen şeyler olduğunu ya da ABD ve İsrail'i eleştiren ya da daha doğrusu mahkûm eden bir içerik taşımadığını söyleyerek bu olayı sıradanlaştırmaya çalıştılar. Örneğin, Louis Godena 2 Aralık 2010 tarihli yazısında "WikiLeaks operasyonu tümüyle bir Örtülü ya da Psikolojik Savaş operasyonudur" diyordu. Gene Godena aynı yazısında bu belgeleri "oldukça zararsız" olarak nitelerken Wolfgang Mueller, 4 Aralık 2010 tarihli yazısında "Bu çöplük yığını içinde, kamuoyunun çoktandır bilmediği tek bir gerçek sır yok" diyordu. Öte yandan Godena, 4 Aralık 2010 tarihli yazısında bu belgelerin yayınlanmasının, WikiLeaks'in ve onu "yönlendirenlerin aleyhine sonuç verdiğini" söylüyordu. Godena ile Mueller'in konumunu destekleyen Manu K. ise 19 Aralık 2010 tarihli yazısında "Bir komünist ajitator sıfatıyla Amerikan emperyalizmini sergilemeye gereksinim duymam hâlinde, bilgi edinmek için Julian Assange'a başvurmam" diyordu. Bu yazarlar WikiLeaks'i işçi sınıfı yanlısı ve sosyalizm yanlısı olmadığı gerekçesiyle de eleştirmektedirler. Örneğin Godena 19 Aralık 2010 tarihli yazısında, "Bu, işçi sınıfı yanlısı ve sosyalizm yanlısı olmayan WikiLeaks'in sınıfsal karakterini değiştirmez" demekteydi.

■

■ Böylesi görüşler, en hafif deyişle son derece sübjektif, sekte ve naiftir. Söz konusu belgeler, -ABD gizli belgelerini WikiLeaks'e aktarmakla suçlanarak 29 Temmuz 2010'dan bu yana tek başına hücre hapsinde tutulan- Bradley Manning, Julian Assange ve diğerleri gibi gözüpük ve yetenekli kişilerin çalışması sonucunda kamuoyuna açıklanmış olabilir. Ya da ABD egemen sınıfı ya da istihbarat topluluğu içindeki bazı ögeler, bu belgeleri ele geçirmede WikiLeaks'e yardım etmiş de olabilir. Peki ne çıkar bundan? Eğer "pudingin kanıtı onun yenmesinde" (Friedrich Engels) yatıyorsa, bizim de bu olayı, onun somut sonuçlarının ışığında yargılamamız gerekmez mi? O hâlde sormamız gereken soru şudur: Bu belgelerin

yayınlanması ABD emperyalizminin konumunu ve nüfuzunu güçlendirmiş midir yoksa zayıflatmış mıdır? Bu sorunun yanıtı açıktır: Bu belgelerin yayınlanması ABD'ne yarar sağlamamış, tersine onu daha güç bir duruma düşürmüştür. Öte yandan, bu belgelerin açığa vurulmasının bazılarının ileri sürdüğünün tersine İsrail'in elini güçlendirdiği de söylenemez. ABD, Siyonist devletin bir numaralı siyasal, askerî ve malî dayanağı konumundadır. ABD'ne indirilen her darbe, kaçınılmaz olarak İsrail'i de zayıflatacaktır.

■

■ Bu belgelerin ABD ile İsrail'i ve onların politikalarını adamakıllı sergilemediği ve mahkûm etmediği doğrudur. Ama bunun çok basit bir nedeni vardır: Bu belgeler, dünya görüşleri ABD ve İsrail yöneticilerinin ve ABD Dışişleri Bakanlığındaki üstlerinin dünya görüşleriyle çelişmeyen ve çelişmesi de olanaksız olan Amerikan diplomatları tarafından kaleme alınmışlardır. Ama, bunun böyle olması, sözkonusu belgeleri “çöplük yığını” (W. Mueller) ya da “oldukça zararsız” (Codena) olarak nitelememize olanak vermez. Bu belgelerin açığa çıkması, ABD emperyalizminin imajını daha da karartmış, Washington'daki savaş suçlularına hizmet eden bir dizi Avrupa ve Asya devletinin ve bu devletleri yöneten burjuva kliklerinin – varsa eğer- sınırlı saygınlığına darbe indirmiştir. Dahası bu olay, ABD'nin yürüttüğü saldırı savaşları ve diğer kriminal eylemleri konusunda karanlıkta bırakılmış olan ABD işçilerinin siyasal aydınlanmasına katkıda bulunmuştur ve bulunmaktadır.

■ WikiLeaks aylar önce de, ABD'nin –sivillerin ve gazetecilerin öldürülmesi ve tutsaklara işkence yapılmasını da içeren- savaş suçları hakkında ek bilgilere ulaşmamızı sağlayan Afganistan savaş kayıtlarını ve Irak savaş kayıtlarını yayınlamıştı. Diğer şeylerin yanı sıra bu belgeler, daha önce haberdar olmadığımız çeşitli olaylarda 15,000'den fazla sivilin öldürüldüğünü göstermekteydi. O zaman Pentagon bu açığa vurmaları mahkûm etmiş ve WikiLeaks'den bu dosyaları silmesini istemişti. Ama anımsadığım kadarıyla o sıra, özellikle kendini devrimci ya da komünist olarak tanımlayan hiç kimse/ hiçbir çevre, WikiLeaks'in bu yaptıklarının ABD'nin ve/ ya da İsrail'in işine yaradığını söylememişti.

■ Sadece küçük bir bölümü yayınlanmış bulunan bu son belge kümesi, ABD'nin yüzkıztarıcı eylemleri ve davranışlarına ilişkin bilgiler sunmaktadır. Bunlar arasında ABD'nin; Honduras, İspanya, Tayland, Britanya, Yemen gibi ülkelerle ilişkileri, Guantanamo'da uygulanan işkenceler, Pakistan'da insansız uçaklarla yapılan saldırılar ve Irak savaşıyla ilgili materyaller bulunuyor. WikiLeaks, ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın, 33 ülkedeki ABD elçilikleri ve konsolosluklarına gönderdiği ve Amerikan diplomatlarına, içlerinde BM genel sekreterinin de bulunduğu BM görevlileri hakkında ayrıntılı ve kişisel bilgilerin toplanmasını buyuran gizli bir direktifi de açığa çıkarmış bulunuyor.

■ Dolayısıyla, Codena'nın ileri sürdüğünün tersine bu belgelerin, WikiLeaks ve –bunlar her

kim ise- onu “yönlendirenlerin aleyhine sonuç verdiğini” söyleyemeyiz. WikiLeaks’in yayınının etkisini, aralarında Devlet Başkan Yardımcısı Joe Biden’in ve Dışışleri Bakanı Hillary Clinton’ın da bulunduğu ABD emperyalizminin temsilcilerinin saldırı, tehdit ve histerik açıklamalarına ve ABD yetkililerinin Julian Assange’in yargılanmak üzere bu ülkeye gönderilmesi için harcadıkları çabalara bakarak ölçebiliriz. Bilindiği gibi bunların bazıları Julian Assange’i “terörist” olarak nitelemekte ve işi onun öldürölmesini talep etmeye kadar götürmektedirler. Bu etkiyi, er Bradley Manning’in tâbi tutulduğu insanlık dışı cezaevi koşullarına bakarak da ölçebiliriz. Biz Marksist-Leninistler, Julian Assange ve Bradley Manning gibi kişilerin dünya görüşü ve siyasal çizgisine ilişkin herhangi bir yanılsama içinde olamayız elbet. Ancak biz, ABD, İsveç, Britanya, Avustralya burjuva devletlerinin karalama, kovuşturma ve saldırılarıyla karşı karşıya bulunan böylesi insanları ve onların haklarını savunmakla yükümlüyüz. Biz özellikle, aylardır çok zor koşullarda bir izolasyon hücresinde tutulmakta olan ve pek çok haktan yoksun bırakılmış bulunan Manning’le dayanışmakla yükümlüyüz. Biz, adaletsizlik ve zulmün bütün belirtilerine karşı sesini yükseltmenin ve nerede olursa olsun ve kimi hedef alırsa alsın her türlü adaletsizlik ve zulme karşı savaşım vermenin komünistlerin görevi olduğunu unutma hakkına sahip değiliz. Böylesi olaylara karşı “aristokratik bir kayıtsızlık” sergilemenin ne Marksizm-Leninizmle ortak bir yanı olabilir, ne de devrimci demokratizmle.

■ Bir hususa daha değinmem gerekiyor: ABD’nin tehditleri, İsveç, Britanya ve Avustralya’nın entrika ve dolapları, burjuva hukukunu bile ayaklar altına almaları, WikiLeaks’e yönelttikleri siber saldırılar; binlerce ve hattâ yüzbinlerce WikiLeaks taraftarının ortaya çıkmasına, yüzlerce WikiLeaks benzeri sitenin kurulmasına, alternatif medya olanaklarının bir kez daha gözler önüne serilmesine ve enformasyon özgürlüğü ve açık ve örtülü sansür üzerine geniş ölçekli bir tartışmanın başlamasına yol açmıştır. Aklıbaşında bir insan bütün bu gelişmelerin ABD’nin ve bağlaşıklarının yararına olduğunu ve onların konumlarını güçlendirdiğini ileri sürebilir mi?

■ Yukarda da söylemiş olduğum gibi, bu belgelerin ortaya dökölmesinde ABD egemen sınıfı ya da istihbarat topluluğu içindeki bazı öğelerin parmağı olmuş olabilir; daha doğrusu bu olasılık kesin ve kategorik bir biçimde reddedilemez. Eğer durum gerçekten böyleyse, bu kişilerin ABD dış politikasının, “biricik süper devlet”in çöküşünü hızlandırmakta olan maceracı doğası ve yöneliminden kaygı duyduklarını, hattâ bundan paniğe kapıldıklarını tahmin edebiliriz. Böyle düşünenler bu saptamalarında hiç de haksız sayılmazlar.

■

■ Proleter-olmayan sınıfların, burjuvazinin ve emperyalizmin saflarında çelişmelerin olduğunu ve bu çelişmelerden yararlanmanın bazı koşullarda tarihin seyri üzerinde önemli bir etki yapabildiğini biliyoruz. Marksist-Leninistler, dikkatle hesaba kattıkları böylesi çelişmeleri

devrimin dolaylı yedekleri sayarlar. Stalin, devrimin dolaysız ve dolaylı yedeklerinden söz ederken şunları söylüyordu:

▣ “Önemleri herkes tarafından kolayca anlaşılacağı için birinci kategorideki (yani dolaysız- G. A.) yedekler üzerinde uzunboylu durmanın gereği yoktur. Roller her zaman açıkça görünmeyen ikinci kategorinin yedeklerine gelince, bunların bazan devrim için birinci derecede önemli olduğunu söylemek gerekir.” (Leninizmin İlkeleri, Ankara, Sol Yayınları, 1979, s. 86)

▣ Lenin de bu son derece önemli sorun üzerinde durmuş ve şöyle demişti:

▣ “Devletler arasındaki sıradan savaşlardan yüz kez daha daha çetin, daha uzun ve daha çapraşık bir savaş olan uluslararası burjuvazinin devrilmesi uğruna savaşa girmek, ve önceden dolambaçlı yollara başvurmayı, (bir anlık bile olsa) düşmanlarımızı bölen çelişkilerden yararlanmayı (geçici olsalar da, pek o kadar güvenilir olmasalar da, sallantılı olsalar da, koşullara bağlı bulunsalar da) olası müttefiklerle anlaşma ve uzlaşmaları reddetmek son derece gülünç bir davranış olmaz mı?” (Komünizmin Çocukluk Hastalığı, “Sol” Komünizm, Ankara, Sol Yayınları, 1991, s. 66)

▣ Bu arada, bütün bu sürecin, özellikle İsveçli yetkililerin Assange’a karşı takındıkları iğrenç tutumun, özü tekelsel burjuvazinin işçiler üzerinde diktatörlüğü olan burjuva demokrasisinin sahte ve ikiyüzlü karakterinin sergilenmesi için daha fazla materyal sağladığını unutmamalıyız. Son yıllarda, kapitalizmin çelişmelerinin keskinleşmesine bağlı olarak burjuva devletleri giderek daha fazla gericileşmektedirler. Julian Assange hakkında açılmış olan “ırza saldırı/ cinsel taciz” davasının ve bu kişi hakkında böylesine sıradan bir suç için uluslararası tutuklama buyruğu çıkarılmasının da gösterdiği gibi, bu gerileme/ gericileşme sürecinin kurbanlarından biri, içlerinde burjuva uygarlığının simgesi sayılan “hukukun üstünlüğü” ve “suçsuzluk karinesi” ilkeleri de olmak üzere demokratik hakların erozyonu olmuştur. Yaşanmakta olan ekonomik ve mali bunalımın ve ABD ve Batı Avrupa’nın emperyalistlerarası rekabette gerilemesinin sonucu olarak yeni bir devrimci altüst oluş dönemine girdiğimiz ve artan sayıda işçinin ve gencin savaşıma katıldığı koşullarda, kitlelerin burjuva-demokratik yanılsamaların etkisinden kurtulması giderek daha büyük önem kazanmaktadır. Dolayısıyla WikiLeaks’i hedef alan saldırı, özellikle Batı Avrupa’da kitlelere burjuva demokrasisinin gerçek doğasını görme olanağı sağlamış ve devrimci ve komünist hareket açısından bu bakımdan da yararlı sonuçlar vermiştir. (Geçerken bu saptamanın, asla mülk sahibi sınıfların bir armağanı olmayan burjuva demokrasisine karşı nihilist bir tutum takınmayı gerektirmediğinin altını çizmem gerekir. Marksist-Leninistler, en azından 1789 Fransız burjuva devriminden bu yana Batı Avrupa işçi sınıfının ve diğer emekçilerinin vermiş oldukları büyük sınıf savaşımının ürünü olan burjuva-demokratik rejim koşullarında varolan kısıtlı demokratik hak ve özgürlükleri reddetmez, onları

burjuvazinin ve siyasal gericiiliğin saldırılarına karşı savunur ve daha da genişletmeye çalışır, ancak bu hak ve özgürlükleri muhafaza ve genişletme savaşımını kapitalizme karşı devrimci sınıf savaşımını geliştirme uğraşına bağımlı kılarlar.)

▣ Devam edelim. Godena'nın da belirttiği gibi, Assange ve Manning gibi kişiler "işçi sınıfı yanlısı ya da sosyalizm yanlısı" değiller elbet. Onlar büyük olasılıkla anarşist, pasifist, burjuva-demokrat ya da burjuva liberal bir konumdadırlar. Ne var ki bu, onların başarımlarının objektif değerini zerrece azaltmamaktadır. Devrimler ve devrim süreçleri hiçbir zaman "saf" değildirler; devrimler ve emperyalizme darbe vuran gelişmeler sadece ve sadece komünistlerin ve ileri işçilerin çaba ve uğraşları sonucu ortaya çıkmazlar. Bugün dünyanın dörtbir yanında ABD emperyalizmine karşı sürdürülen savaşıma, dünya görüşleri, sınıf kökenleri ve motivasyonları birbirinden farklı çok çeşitli insanlar katılmaktadırlar. Gelmekte olan devrime de böyle geniş bir spektrumda yer alan çok çeşitli insanlar katılacaktır. İşçi sınıfının gerçek bir komünist partisine gereksinim duymasının en öndegelen nedenlerinden biri de budur; ancak böyle bir parti, bu hareket üzerinde proletaryanın devrimci hegemonyasını kurabilecek ve bütün ezilen katmanların muhalefeti, hoşnutsuzluğu ve öfkesini biraraya getirerek bu gücü burjuva devlet aygıtlarına yöneltebilecektir. Lenin şöyle diyordu:

▣ " 'Saf' bir toplumsal devrim bekleyen kimsenin ömrü, bunu görmeye yetmeyecektir. Böylesi, gerçek bir devrimin ne olduğunu hiç anlamayan sözde-devrimcidir.

▣ "1905 Rus devrimi bir burjuva demokratik devrimdi. Bu devrim, nüfusun hoşnut olmayan bütün sınıflarının, grup ve ögelerinin vermiş oldukları bir dizi savaşı içerdi. Bunlar arasında en barbar önyargılara sahip bulunan en muğlak ve akılalmaz amaçlar için savaşan yığınlar vardı, Japonlardan para alan küçük grupçuklar vardı, spekülâtörler, serüvenciler vb. vardı. Nesnel olarak, yığınların hareketi çarlığı sarsıyor ve demokrasi yolunu açıyordu. Onun için bilinçli işçiler hareketin başında idiler.

▣ "Avrupa'da sosyalist devrim bütün ezilenlerin ve hoşnutsuz ögelerin yığın savaşımının patlak vermesinden başka bir şey olamaz. Küçük-burjuvaziden ve bilinçsiz işçilerden ögeler, bu devrime kaçınılmaz olarak katılacaklardır -bu katılma olmadan yığinsavaşı olanaklı değildir, hiçbir devrim olanaklı değildir- ve bu ögeler aynı şekilde kaçınılmaz olarak harekete kendi önyargılarını, gerici özlemlerini, zaaflarını ve yanlışlıklarını da getireceklerdir. Ama nesnel olarak bunlar sermayeye saldıracaklardır, ve dağınık, uyumsuz, karmakarışık, ilk bakışta birlikten yoksun bu yığın savaşı nesnel gerçeğini ifade eden devrimin bilinçli öncü birliği, ileri proleterya, bu yığınları birleştirip onlara yön verebilecek, iktidarı alabilecek, bankaları ele geçirebilecek, (değişik nedenlerden olmakla birlikte) herkesin nefret ettiği tröstleri mülksüzleştirecek ve tamamı burjuvazinin devrilmesi ve, sosyalizmin zaferini sağlayacak olan başka kesin önlemleri alacaktır. Bu zafer de, kendini hemen küçük-burjuva posadan 'temizleyecek' değildir." ("Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı Üzerine Bir Tartışmanın Özeti", Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Ankara, Sol Yayınları, 1989,

s. 210-11)

■

■

■ ■ Bunun yanı sıra eleştirmekte olduğum kişiler, komünistlerin sınıf bilincinin düzeyiyle ortalama işçilerin bilinç düzeyini birbirine karıştırmaktadırlar. Manu K.'nin konumu buna iyi bir örnek oluşturur. Anımsanacağı üzere o, "Bir komünist ajitatör sıfatıyla Amerikan emperyalizmini sergilemeye gereksinim duymam hâlinde, bilgi edinmek için Julian Assange'a başvurmam" diyordu. Yukardaki saptamam, WikiLeaks'in yayınlamakta olduğu belgeler için "Bu çöplük yığını içinde, kamuoyunun çoktandır bilmediği tek bir gerçek sır yok" diyen W. Mueller için de geçerlidir. Bu görüşler en iyi olasılıkla kısmen doğrudur. Komünistler ve ileri işçiler elbette "Amerikan emperyalizmini sergilemek için" Julian Assange'a pek gereksinim duymazlar. Ama, dünyada neler olup bittiğinden haberdar olmayan milyonlarca ve milyonlarca insan var. Sonu gelmeyen savaşların ve ekonomik ve malî bunalımın kitleleri, düzeni sorgulamaya ittiği ve onları sokaklara dökülmeye zorladığı koşullarda ABD ve Batı Avrupa emperyalistlerinin WikiLeaks olayı çevresinde koparttıkları fırtınanın ve böylelikle işledikleri aptalca hataların bu insanların zihinlerini açmak için önemli bir olanak sağladığı tartışma götürmez. Eğer bir devrim yapmak istiyorsak kitlelerin siyasal bilinç düzeyini hesaba katmamız ve bütün olanakları kullanarak bu düzeyi yükseltmeye çalışmamız gerekir. İşte WikiLeaks tarafından yayınlanan belgeler de bu olanaklardan biridir. Manu K.'nin ve W. Mueller'in bu tutumları, kitlelerin sınıf bilincinin düzeyiyle komünist öncünün sınıf bilincinin düzeyini birbirine karıştıran, bundan hareketle parlamentarizmin gününü doldurduğunu ileri süren ve yarı-anarşist bir konumda duran ve devrimci siyasal deneyimden yoksun olan 1920'lerin Alman 'Solları'nın, 'Sol' komünistlerinin durumunu anımsatıyor. Lenin onlara, Manu K. ile W. Mueller için de geçerli olan şu eleştiriyi yöneltmişti:

■

■ ■ "Besbelli ki, Almanya 'solları' kendi isteklerini ideoloji ve siyaset alanında kendi görüşlerini, nesnel gerçeklikle birbirine karıştırmışlardır. Bu, devrimciler için en tehlikeli yanılgıdır. . . Besbelli ki, Alman komünistleri için parlamentarizm, 'siyasî bakımdan zamanını doldurmuştur'; ama, asıl sorun şu ki, bizim için zamanını doldurmuş olan bir şeyin, sınıf için zamanını doldurduğuna, yığınlar için zamanını doldurduğuna inanmamak gerekir. 'Solların', durumu muhakeme etmeyi bilemediklerini, sınıf partisi olarak, yığın partisi olarak davranmayı bilmediklerini burada bir kere daha görüyoruz." (Komünizmin Çocukluk Hastalığı, "Sol" Komünizm, s. 52)

■

■

■ ■ Öte yandan, aralarında adıgeçen kişilerin de bulunduğu pek çok insan kapitalist-emperyalist sistemin güç ve istikrar düzeyini abartmakta ve burjuvazinin ve emperyalistlerin stratejik ya da taktiksel düzeyde yanlış hesap yapma olasılığını neredeyse hiç derekesine indirgemektedirler. Aslına bakılırsa, işçilerin ve halkların direniş ruhunu ve gerçek direnişini

küçükseymen emperyalist yöneticiler, gerici ideolojik konumlarından kaynaklanan bu tür hataları sık sık işlerler. Bu davranış biçiminin en yakın ve en göze çarpan örneklerinden biri, George W. Bush klüğının başlattığı ve Barack Obama klüğının sürdürdüğü ve ABD'nin gücünü ciddi biçimde zorlayan saldırı savaşlarıdır. Emperyalist saldırganlık politikalarının kabaca gözden geçirilmesi bile ABD yöneticilerinin, ellerinin altındaki devasa maddi ve entellektüel kaynaklara, çok sayıda "uzman"ın, düşünce üretim kuruluşunun ve istihbarat örgütlerinin varlığına rağmen, en azından 2001 sonundan bu yana çok vahim strateji ve taktik hataları işlediklerini gösterir. Komünist ve devrimci önderliklerden yoksun olmalarına ve çok ağır bedeller ödemelerine rağmen, Afganistan, Pakistan ve Irak gibi işgal altında bulunan ve saldırıya hedef olan ülkelerin halkları ABD emperyalizmine ve onun uşaklarına ağır darbeler indirmiş ve "biricik süper devlet"ın siyasal ve askerî çöküş sürecini hızlandırmışlardır. Üç aşağı beş yukarı buna benzer bir değerlendirme, ABD'nin dolaylı saldırısına hedef olan Somali, Filistin, Kolombiya, Yemen gibi ülkelerin halkları için de söylenebilir. Bunu anlamak için şu olgulara göz atmak yeter:

■

■ ■ *ABD'nin, yüzbinlerce insanın ölümüne yol açan Irak işgali, bu ülkede ABD'nin değil İran'ın nüfuzunun artmasıyla sonuçlanmıştır.

■

■ ■ *ABD ve bağlaşıkları Afganistan'da, kendileri için utanç verici bir yenilgiyle sonuçlanması kaçınılmaz olan bir savaşa batmışlardır.

■

■ ■ *Refik Hariri'nin kuşkulu bir biçimde öldürülmesinin ardından ABD ve Batı yanlısı Saad Hariri hükümetinin kurulduğu Lübnan son birkaç yıl içinde yeniden Suriye ve İran'a yaklaşmıştır.

■

■ ■ *Yeniden canlanan Rusya, Kafkasya ve Orta Asya'da nüfuzunu arttırmakta ve ABD'nin; Gürcistan, Ukrayna gibi ülkelerde gerçekleştirdiği "renkli devrimler"le elde ettiği kazanımları tersine çevirmektedir.

■

■ ■ *Dünyanın ekonomik dinamosu Çin; ABD ve Batı Avrupa'nın nüfuzunun azalmakta olduğu Güneydoğu Asya, Afrika, Ortadoğu ve Latin Amerika'daki konumunu güçlendirmektedir.

■

■ ■ *Demokratik Kore, İran, Venezuella gibi ülkeler ABD ve ortaklarının provokasyon, tehdit ve sabotajlarına rağmen ona boyun eğmemiş, hattâ meydan okumuş ve okumaktadırlar.

■

■ ■ Bu liste daha da uzatılabilir. Ancak, dünyanın genel görünümünü ve gittiği yönü anlamak için bu kadarı yeterlidir. Günümüz dünyasında sınıf güçlerinin dizilişinin objektif bir değerlendirmesini yapmaya kalkışanlar, dünya halklarının baş düşmanı olan ve kendi oyunuyla alta düşen pehlivani andıran Amerikan imparatorluğunun çöküşünün yaklaşmakta

olduğunu kavramakta zorluk çekmeyeceklerdir. Yapmakta olduğumuz tartışmanın bu yanının son derece önemli olduğunu, dahası belirleyici bir nitelik taşıdığını düşünüyorum. Kendilerini Marxist-Leninist ve “Stalinist” olarak sunmalarına rağmen Godena, Mueller ve Manu K. gibi düşünen insanların yaklaşım ve zihniyetleri ne yazık ki Sağ oportünistlerin ve Trotskistlerinkine çok yakındır. Savunucularının iyi bilinen anti-Marksist tezlerinin ötesinde Sağ oportünizmin ve Trotskizmin gerçek özü nedir? Bence bu öz, kapitalist-emperyalist sistemin gücünü ve istikrarını gözünde büyütme, emperyalizmi gücü her şeye yeter ve yenilmez bir varlık gibi algılamak ve hemen hemen her zaman şu ya da bu bayrak altında kendilerini ezenlere karşı direnen işçilerin ve halkların devrimci ruhuna güvensizlik duymaktır. (Eğer bugün Ortadoğu ve Orta Asya halklarının Amerikan ve/ ya da İsrail saldırganlığına karşı savaşmaları İslâm bayrağı altında yürütülüyorsa, bunun nedeni, bizim kendi -utanç duymamız gereken- siyasal ve örgütsel zayıflığımızdır.) WikiLeaks’in ABD diplomatik belgelerini yayınlamasını bir ABD ya da ABD-İsrail plânının ürünü olarak algılayanın temelinde de işte bu sağ oportünist bakış açısı yatmaktadır. Hangi sol değişler altında gizlenirse gizlensin, böylesi bir yaklaşım ve zihniyet kaçınılmaz olarak emperyalizm ve siyasal gericilik karşısında yenilgici ve teslimiyetçi bir tutuma götürür.

”

” ”

”

” ” 1920’lerde böylesi bir yaklaşım ve zihniyetle sakatlanmış olan bazı Bolşevik Partisi yöneticileri, Sovyetler Birliği işçileri ve köylülerinin Sovyet iktidarını ayakta tutma kapasitesine inanmıyor, emekçi köylü yığınlarının proleteryanın önderliği altında yürüyebileceğine güvenmiyordu; “dünya proleter devrimi” sahte sol sloganının arkasına saklanan bu kişiler, “tek ülkede sosyalizm”in inşa edilemeyeceğini ileri sürerek, en azından Avrupa’nın ileri kapitalist ülkelerinde proleter devrimlerinin patlak vermesini “beklemek” gerektiğini savunuyorlardı. 1930’lara gelindiğinde ise benzer bir yaklaşım ve zihniyete sahip kişiler Bolşevik Partisi’nin ve Sovyetler Birliği işçileri ve köylülerinin sosyalist anayurdu yaklaşmakta olan emperyalist ve faşist saldırıya karşı koruma kapasitesine inanmıyor ve bu güçlerle çok ciddi, hattâ ilkesel ödünler vererek uzlaşmak ve anlaşmak gerektiğini savunuyorlardı. Her iki durumda da bu yaklaşım ve zihniyet negatif ve objektif olarak karşı-devrimci politikalara, hattâ bazı Bolşevik Partisi yöneticilerinin -Moskova yargılamalarının da gösterdiği gibi- emperyalist ve faşist güçlerin hizmetine girmesiyle sonuçlandı. Benzer tutumların bugün de benzer sonuçlara yol açmayacağını hiçbir güvencesi yoktur. Bu bakımdan, böylesi düşüncelerin savunucuları konumlarını yeniden gözden geçirmeli ve onları Marksizm-Leninizmin temel ilkeleriyle uyumlu bir biçimde düzeltmelidirler.

”

” ”

”

” ” 7-8 Ocak 2011

”

ת ת
ת
ת ת
ת